

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ (ΐω. 12, 1-18)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στους Κωστακιούς, τήν 1/4/2007)

1. Ουράνιο πιστοποιητικό

Ἡ σημερινή γιορτή τῶν Βαίων μᾶς θυμίζει μιά κατάσταση, πού τή ζοῦμε καθημερινά. Στήν Ἀθήνα καί σέ ἄλλες πόλεις γίνονται συλλαλητήρια. Τί σημαίνει συλλαλητήριο; Σημαίνει, ὅτι βγαίνουμε στούς δρόμους γιά νά ἐπιβάλλουμε τή γνώμη μας. Γιά νά κάνουμε θόρυβο ὑπέρ τῶν ἀπόψεών μας. Γιά νά κερδίσουμε.

Καί στήν ἐκκλησία, γίνεται μερικές φορές κυριολεκτικά συλλαλητήριο. Ἐπί παραδείγματι: Τί θά γίνει τή νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς στόν Ἐπιτάφιο; Τί θά γίνει τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα στήν Ἀνάσταση; Νομίζει κανείς, πώς εἶναι συλλαλητήριο. Ἀλλά δέν εἶναι. Γιατί δέν πᾶμε νά ποῦμε σέ κανέναν, τίποτε. Ἐρχόμαστε στήν ἐκκλησία γιά νά κάνουμε, ὄχι διαμαρτυρία ἀλλά δοξολογία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά τή μεγάλη Του δόξα, πού εἶναι: ἡ ἀγάπη Του καί ἡ φιλανθρωπία Του, πού Τόν ἔκαναν νά ρθει κοντά μας.

Τότε, πού ἦταν στή γῆ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, εἶχε πάει στή Βηθανία καί ἐκεῖ, ἀνάστησε τό Λαζάρο. Μετά ἀπό τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ὅταν μάθανε οἱ Ἱεροσολυμίτες ὅτι πηγαίνει στήν Ἱερουσαλήμ, βγήκαν νά Τόν ὑποδεχθοῦν μέ τήν τιμή, πού καταλάβαιναν ὅτι Τοῦ ἔπρεπε, σάν Κύριο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Τί λέει τό τροπᾶριο; «Τήν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος» Πιστοποιητικό ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ὅτι θά ρθει μιά ἄλλη ἡμέρα καί ὥρα, πού θά ἀναστηθῶ καί ἐγώ καί σύ, ὁ καθένας μας, γιά νά πᾶμε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τήν αἰώνια.

Καί γιά νά ἐκφράζουν τήν εὐγνωμοσύνη τους οἱ ἄνθρωποι, -ἢ δέν χρειαζόταν εὐγνωμοσύνη γιά τέτοιο μήνυμα, γιά τέτοια δωρεά;- πήραν βαΐα τῶν φοινίκων καί βγήκαν νά Τόν ὑποδεχτοῦν φωνάζοντας: «Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις ». Ἡ λέξη «Ὡσαννά» σημαίνει: σῶσε μας, βάλε τό χέρι Σου, ἔλα κοντά μας, μείνε κοντά μας. Ποιός δέν θά ἔχε τήν ὄρεξη, νά τό φωνάζει ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ, ἅμα περνοῦσε ἀπό τόν τόπο μας ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός;

Άλλά, εκείνο πού δέν κάνουμε, έπειδή δέν Τόν βλέπουμε παρόντα, κοντά μας, γιατί ανέβηκε στόν ούρανό καί κάθεται στά δεξιά του Πατέρα μας, πρέπει νά τό κάνουμε μέ όλη μας τήν καρδιά, ένθουμούμενοι ότι, ό Χριστός είναι πανταχού παρών καί τά πάντα πληρών, ως Θεός. Καί ή καλοσύνη Του καί ή αγαθότητά Του, δέν έφυγαν ποτέ από κοντά μας.

Καί στόν ούρανό πού είναι καθισμένος, έκ δεξιών του Πατρός, στήν πραγματικότητα, λέει ό Απόστολος Παύλος, κατά τήν διάθεσή Του, από τήν αγάπη Του, στέκει γονατιστός μπροστά στόν Πατέρα τόν Ούράνιο. Τόν παρακαλεϊ για μάς. Καί «έντυγχάνει υπέρ ήμῶν». Όπως έντυγχάνει καί προσεύχεται για μάς, ή Παναγία Μητέρα Του, οί Άγιοι Απόστολοι καί όλοι οί Άγιοι, έτσι καί ό Κύριός μας, Ίησοῦς Χριστός, γονατιστός στέκει ένώπιον του Πατέρα Του καί προσεύχεται για μάς. Νά μάς στηρίζει καί νά μάς φωτίζει τόν καθένα στόν δρόμο Του. Πού είναι έδῶ στήν γή, αγάπη καλοσύνη καί καλά έργα. Καί για τό «παρατέρα», έλπίδα τής αιώνιας ζωής, ή όποία είναι άλλη ζωή, χίλιες φορές καλλίτερη από αυτή πού τώρα ζοῦμε. Στήν όποία αιώνια ζωή μάς καλεϊ καί θέλει νά μάς τήν δώσει, για νά χαίρουμε αιώνια.

2. Τιμάμε τόν Πατέρα μας;

Χθές, ό Κύριος Ίησοῦς Χριστός, ανάστησε τόν Λάζαρο. Πρίν νά τόν φωνάξει, σήκωσε τά μάτια Του στόν ούρανό καί είπε στόν Πατέρα Του: «Πατέρα Μου, τό ξέρω. Πάντοτε μέ άκούς. Άκουσέ με καί τώρα» Καί μετά φώναξε: «Λάζαρε δεῦρο έξω»

Λένε τά τροπάρια τής αγίας έορτής: «Τιμῶν σου τόν Πατέρα, καί αποδεικνύων, ως ούκ ήσθα αντίθεος», τόν παρακαλεϊς νά Σέ άκούσει νά αναστήσεις τόν Λάζαρο. Όχι πώς δέν είχες τήν δύναμη νά τό κάνεις μοναχός Σου, αλλά «τιμῶν σου τόν Πατέρα». «Καί αποδεικνύεις» καί δείχνεις στόν κόσμο όλο, ότι δέν έχεις προηγούμενα μέ τόν Πατέρα Σου, καί δέν θέλεις νά Τόν θυμάσαι καί νά Τόν μελετᾶς. Όπως κάνουμε έμεϊς μερικές φορές, όταν δέν θέλουμε κάποιον, αποσιωπᾶμε τό όνομά του καί δέν τό προφέρουμε κᾶν. Ό Χριστός, αγαπώντας τόν Πατέρα, χρειαζόταν δέν χρειαζόταν, πρῶτα έκανε αναφορά σ' Έκεϊνον πού Τόν έγένησε, καί μετά έκανε ό,τι έπρεπε.

Αυτή είναι ή αληθινά πιστή καρδιά, ή αναγεννημένη καρδιά, ή ευγενικιά καρδιά, ό φωτισμένος άνθρωπος, ό άνθρωπος πού έχει αγάπη καί καλοσύνη. «Τιμῶν σου» λοιπόν «τόν Πατέρα αποδεικνύεις, ως ούκ ήσθα αντίθεος» Άν ήταν δυνατόν... Χρειαζόταν νά τό αποδείξει; Όχι! Άλλά χρειαζόταν νά μάς διδάξει ότι σέ καμία στιγμή δέν επιτρέπεται νά αφήνουμε τόν Θεό Πατέρα μας καί τόν Κύριό μας Ίησοῦ Χριστό, τόν Σωτήρα μας, έξω από τούς λογαριασμούς

μας, έξω από τά λόγια μας, και έξω από τά συναισθήματά μας. Γι' αυτό προσευχήθηκε ο Κύριος Ίησοῦς Χριστός, πού σέ ὅλα ἦταν ὑπάκουος στόν Πατέρα Του «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ»

Ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νά ρθει στόν κόσμο και νά Σταυρωθεῖ γιά μᾶς, και τό ἔκανε λαχτάρα Του.

Και ὅταν προσευχόταν στόν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ ἔλεγε: «Πατέρα, ἂν εἶναι δυνατόν, παρένεγκε τό ποτήριον τοῦτο. Ἄν δέν χρειάζεται, νά μήν τό πιῶ, πολύ βαρῦ εἶναι. Ἀλλά «οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ» Μήν Μέ ἀκούσεις ὅμως. Ἡ δική μου γνώμη δέν ἔχει πέραση, δέν ἔχει ἀξία, τό θέλημά Σου νά γίνει. Τό ζητῶ μέ ὅλη μου τήν καρδιά. Πρώτη προτεραιότητα εἶναι τό θέλημά Σου, μετά εἶναι τό δικό Μου».

Και ἂν ὁ Χριστός τό ἔλεγε αὐτό, Υἱός τοῦ Θεοῦ κατά φύση, τότε ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, μέ τί διάθεση θά πρέπει νά λέμε στήν κάθε δύσκολη στιγμή: «Πατέρα Μου Ἐπουράνιε, ἂν εἶναι δυνατόν, παρένεγκε τό ποτήριον. Ἄς περάσει αὐτή ἡ δοκιμασία, «πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». Γιατί τό δικό Σου θέλημα εἶναι σέ ὅλα φωτεινό, γιατί εἶσαι ὁ Θεός τοῦ φωτός, ὁ ὀλόφωτος Θεός!

3. Ἐπανάσταση γιά αἰώνια ἐλευθερία

Ἀνάστησε τόν Λάζαρο ὁ Χριστός «τήν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος». Καί μᾶς ἔδωκε πιστοποιητικό τῆς κοινῆς Ἀνάστασης. Γιατί μᾶς τό ἔδωσε;

Ἐμεῖς, πάσχουμε γιά τά δικαιώματά μας. Καί ὅταν αἰσθανόμαστε τά δικαιώματά μας, νά θίγονται ἔστω στό παραμικρό, σκοτωνόμαστε!

Μᾶς λέει, λοιπόν, ὁ Χριστός, ὅτι ἐκεῖνο πού πρέπει νά φροντίσουμε εἶναι νά κάνουμε πρῶτα ἐπανάσταση και διαδήλωση ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας. Γιατί ὁ ἑαυτός μας, δέν μᾶς ἀφήνει νά πᾶμε μπροστά, ἐπειδή εἴμαστε ἄνθρωποι φιλήδονοι, καλοπερασάκηδες και εὐκόλα ἐπηρεαζόμαστε ἀπό τήν ἐπίδραση πού ἀσκεῖ τό πνεῦμα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐπάνω μας. Ἀπό ἐκεῖνα πού βλέπουμε και ἀκοῦμε. Καί νομίζουμε πώς ἐπιτυχημένος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, πού ξέρει νά σφίγγει τήν γροθιά του, νά βάζει τίς φωνές, νά ἐπικρατεῖ, και νά σπρώχνει ὅλους τούς ἄλλους στό περιθώριο.

Λάθος μᾶς λέει ὁ Χριστός! Περιθώριο εἶναι, νά καταντήσεις νά μήν προσδοκᾶς «ἀνάστασιν νεκρῶν, και ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Τότε εἶσαι ἄξιος γιά χαμό. Ἐχεις μπεῖ στό περιθώριο, ὄχι γιά μιά ἡμέρα, γιά μιά ὥρα, γιά μιά

έβδομάδα, αλλά για πάντα, για τήν αιώνια ζωή. Έχεις πάθει τήν μεγαλύτερη καταστροφή.

«Τήν κοινήν Ἀνάστασιν», λοιπόν, «πρό τοῦ πάθους πιστούμενος» ὁ Χριστός μᾶς λέει: Φροντίστε καί βάλτε τα λίγο μέ τόν ἑαυτό σας. Νά καταλάβετε, ὅτι δέν πρέπει νά ἀνεχόσαστε πάθη, οὔτε στό σῶμα, οὔτε στόν ψυχικό κόσμο, οὔτε στά μυαλά. Γιατί; Γιατί ὅταν τά πάθη κυριαρχήσουν, μᾶς ἀποπροσανατολίζουν, σκοτίζουν, καί σῶμα καί ψυχικό κόσμο, δηλαδή συναισθήματα καί μυαλά. Καί ἅμα σκοτιστεῖ ὁ ἄνθρωπος καί βλέπει χαμένο χρόνο, τό νά πάει στήν ἐκκλησία, νά προσευχηθεῖ, νά ἐπικαλεστεῖ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔχει πάθει οὐσιώδη ζημία.

Νά τά βάλουμε πρῶτα μέ τόν ἑαυτό μας!

Κάνουμε διαδήλωση ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅταν ἐρχόμαστε στήν ἐκκλησία γιά νά δοξολογήσουμε τόν Χριστό καί νά ποῦμε, ὅτι:

Ἐκεῖνος εἶναι ἡ προτεραιότητα, καί ὄχι ἡ ὄρεξή μου, ἡ διάθεσή μου, τά συναισθήματά μου.

Αὐτός εἶναι ἡ Ζωή. Ὅχι τό ψωμί, ὄχι τό φαί, ὄχι τό γλέντι. Χρειάζονται καί αὐτά, ἀλλά δέν πρέπει νά εἶναι ἡ προτεραιότητα τῆς ζωῆς μας.

Γράφει ἀπογοητευμένος ἕνας σύγχρονος μπροστάρης διαδηλώσεων καί ἐπαναστάσεων:

«Ἡ ἐπανάσταση πού κάναμε ἀποδείχτηκε ὄνειρο, ξοφλημένη ὑπόθεση, ψεύτικη δικαιολογία. Μένει μέσα μας ἡ ἐσωτερική μας βρῶμα. Ἀπό τόν κακό ἑαυτό μας δέν βγάλαμε τίποτα. Μένει μέσα μας ἡ ἐσωτερική μας βρῶμα, μέ ἕνα ἔνδυμα ψεύτικης ἐπαναστατικῆς φρασεολογίας»

Τί θέλει νά πεῖ αὐτό; Τί κακό ὁ ἄνθρωπος νά ἐπιβάλλει τήν γνώμη του στόν κόσμο καί νά μήν ἔχει κάνει τίποτε νά τόν βελτιώσει τόν ἑαυτό του, νά τόν ἐτοιμάσει γιά τήν αιώνια ζωή;

Καί γιά νά μᾶς δείξει, ἡ Ἐκκλησία μας πῶς, πάνω κάτω, πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε, σήμερα τό βράδυ, στήν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου, θά ἀκούσουμε νά γίνεται λόγος γιά τόν Πάγκαλο Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ, παιδί τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἔκανε τήν ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἦταν ὑπηρέτης σέ ἕνα πλούσιο Αἰγυπτιακό σπίτι. Μιά ἡμέρα ἡ νοικοκυρά, ἔρωτομανῆς γυναίκα, ὄρμησε πάνω στόν Πάγκαλο Ἰωσήφ, γιά νά ἐκπληρώσει σαρκική ἐπιθυμία. Ὁ Ἰωσήφ, στήν ἀρχή πῆγε νά τῆς μιλήσει σοβαρά, τῆς εἶπε:

-Πώς θά κάνουμε τέτοιο πράγμα; Αφοῦ βλέπει ὁ Θεός.

Ἀλλά αὐτή ποῦ νά καταλάβει...

Καί ὁ Πάγκαλος ὁ Ἰωσήφ, ὅταν εἶδε τήν Αἴγυπτία νά μήν θέλει νά κάνει πίσω, πήδηξε ἀπό τό παράθυρο. Ἐκείνη τοῦ ἄρπαξε τό ροῦχο, πού τότε ἦταν ἓνα σεντόνι πού τό τύλιγαν ἐπάνω τους, δέν εἶχαν ραμμένα ροῦχα ὅπως εἶναι τά σημερινά, καί βγήκε στόν δρόμο γυμνός. «Καί γυμνός οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρό τῆς παρακοῆς».

Προτίμησε νά κάνει ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, παρά ἐναντίον τῶν ἄλλων.

Νά μᾶς φωτίζει ὁ Θεός, γιατί ἅμα δέν πάrouμε αὐτή τήν ἀπόφαση, νά ἐπαναστατοῦμε λιγάκι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας γιά νά πορευόμαστε πρὸς τόν Χριστό, δύσκολα θά ὀρθοποδήσουμε. Ἀμήν.-